

Voorzitter,

Pakweg dertig jaar geleden mocht ik Chriet Titulaer ontmoeten. Titulaer woonde toen in Houten en bij hem in de straat woonde een weduwnaar van boven de 85. Titulaer vertelde me over die straatgenoot. Die man ging één keer per week met de streekbus naar zijn zus, enkele dorpen verderop. Hij stapte dan in de bus, zei de chauffeur goedendag, pakte zijn portemonnee en betaalde. De chauffeur draaide aan wat schuifjes en gaf de man zijn buskaartje. Een klein roze papiertje waarop een bedrag was afgedrukt.

Ergens in de jaren tachtig werd de strippenkaart ingevoerd. Meneer snapte er niks van en heeft zijn zus nooit meer bezocht.

‘We zijn vast allemaal geschrokken van de kosten van contant betalen’, hoorden we vorige week van een van de raadsleden zeggen. Wij schrokken ook, voorzitter. We schrokken en de schrik leidde tot vragen.

Want waarom moeten er van die dure zuilen komen? En waarom zijn de bedragen zo veel duurder dan een inwoner op internet vond en daarvan ons een link stuurde? Waarom is het zo arbeidsintensief dat wel tweehonderd kinderen geen zwemles kunnen krijgen? Waarom snappen ze in Maashorst en Oss, waar wel contant kan worden betaald, er daar helemaal niks van? Waarom wijst het college op onveiligheid, terwijl winkelovervallen extreem uitzonderlijk zijn in Meierijstad? Waarom schrijft het college dat haar onderzoek niet gericht is op de behoefte aan cash betalen om aan het slot van het document te melden dat er weinig vraag naar is?

Laten we er ondanks die vragen vanuit gaan dat het echt niet goedkoper kan. Dan stellen vast dat dit de prijs is die we betalen voor inclusie. De prijs om koploper inclusie te zijn. En we stellen vast dat inclusie altijd gaat over minderheden en dus over een kleine groep en dat het dus omgerekend per persoon duur is.

Er zijn in Meierijstad duizenden mensen die vanwege chronische lichamelijke gebreken niet durven te shoppen. Want ze moeten op onverwachte momenten vaak en snel naar het toilet. Die groep is groter dan veel mensen beseffen, maar ondertussen is het nog altijd een minderheid. Er gaan vast dagen voorbij dat het 24/7 toegankelijke openbare toilet in Schijndel niet wordt gebruikt. En dat straks in Veghel en Sint-Oedenrode er ook sprake zal zijn van stille dagen.

De groep inwoners die vanaf een parkeerplek niet ver kan lopen naar een winkel, park of horecazaak is klein. Zo klein dat de voor hen gereserveerde parkeerplaatsen vaak onbezet zijn, ook als de rest van een parkeerterrein vol auto's staat en automobilisten getergd rondjes rijden op zoek naar een plek. Iedereen die op een zaterdag naar het Sint Jorisplein in Schijndel reed, weet waar ik het over heb.

Statistisch gezien heeft Meierijstad ongeveer 25 mensen die honderd procent doof zijn. Hart liet ooit een samenvatting van haar verkiezingsprogramma door een gebarentolk uiteenzetten. Een marketingdeskundige maakte er in het Brabants Dagblad destijds gehakt van, want de filmpjes bereikten via *YouTube* maar 28 mensen.

En dan nu waarom ook cash betalen bij inclusiebeleid hoort. Er is een minderheid die, vaak vanwege hoge leeftijd, moeite heeft met pinnen. Zoals er een nog kleinere minderheid is die

geldgebrek heeft en mogelijk in de schuldhulpverlening zit. Die mensen hechten aan overzicht. Aan precies weten hoeveel geld er nog te besteden is. Zo iemand wil dat zien met een blik in de portemonnee en hecht dus aan contant betalen.

Hart erkent dat de kosten voor cash betalen hoog zijn. Omgerekend per belanghebbende zijn de kosten bijna net zo hoog als die van de gebarentolk tijdens onze nieuwjaarsreceptie. Hellingen om in een rolstoel of met een rollator openbare gebouwen te bereiken zijn, wederom gerekend per gebruiker, ook best kostbaar.

Voorzitter, de beschaving van een land, een provincie of een gemeente blijkt onder meer en misschien wel vooral uit hoe we ons gedragen ten opzichte van minderheden. Hoe we ons best doen om iedereen mee te laten doen. Ook en vooral als het gaat om minderheden die om wat voor reden dan ook kwetsbaar zijn. Omdat ze bijvoorbeeld niks snappen van pinnen of omdat ze geen cent te makken hebben. De overheid moet er zijn voor de mensen die het zonder de overheid maar moeilijk redden, voorzitter.

Overigens worden we in deze oproep gesteund door het ministerie van Financiën, de Nationale Ombudsman, het NIBUD en de Europese Unie. En net zo overigens: zelfs digitaal vaardige jongeren doen 25 % van hun betalingen contant, werd vorige week bekend.

Helaas hebben Ombudsman, NIBUD en al die anderen aan het college van Meierijstad een slechte. Hart nam kennis van de antwoorden op vragen die de heer Hobert van D66 stelde. Jeetje, voorzitter, kan het college nou écht niets anders dan zo veel mogelijk beren verzamelen en die op zo veel mogelijk wegen zetten? In de hele discussie over het cash betalen heeft het college niet één keer geprobeerd mee te denken. Om te zoeken naar oplossingen. Om desnoods één of enkele locaties geschikt te maken?

Mevrouw Wouters van de SP zegt regelmatig: 'Als het college iets wil, dan is er altijd geld'. Voorzitter: als het college ergens geen zin in heeft, steekt ze al haar energie in tegenwerpingen. We willen een meedenkend college zien. En we willen een college zien dat inclusie serieus neemt. Om die reden hadden we graag gezien dat wethouder Compagne na de eerste termijn reageert, die gaat immers over inclusie. Wij gaan daar niet over, maar het is wel fijn als de heer Goijaarts in zijn reactie nadrukkelijk ingaat op het belang van contante betalingen voor het, door het college zo warm omarmde, thema inclusie.

Wilt u het dictum voorlezen, voorzitter?